

ע"פ 59103/11/19 - דן אדלמן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 59103-11-19 אדלמן נ' מדינת ישראל 05 מרץ 2020

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט עמית [אב"ד]
ע. אטיאס, שופט
ש. שטמר, שופטת עמיתה
המערער:

דן אדלמן
ע"י ב"כ עוה"ד תומר גונן ואח'

נגד
המשיבה:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
ע"י ב"כ עוה"ד מוחמד מולא

הודעת ערעור מיום 15.11.19 על הכרעת הדין של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת כרמית פאר-גינת) מיום 19/5/19 ועל גזר הדין מיום 10/10/19 בתיק גמ"ר 6083-08-15.

פסק דין

א. בפנינו ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת כרמית פאר גינת) מיום 19.05.2019, ב-גמ"ר 6083-08-15, לפיה הורשע המערער לאחר שמיעת עדויות בעבירות של גרימת מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), וסעיפים 64+40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**"); אי-מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה, לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**"); אי-האטה, לפי תקנה 52 לתקנות; ומהירות בלתי סבירה, לפי תקנה 51 לתקנות + סעיף 62(2) לפקודה.

ב. בגזר הדין מיום 10.10.2019 נגזרו על המערער:

מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, אשר ירוצה בעבודות שירות, פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים בפועל, בניכוי תקופת הפסילה עד תום הליכים, פסילה על-תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין, והתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה או עבירת המתה, פסילה על-תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין, והתנאי הוא שהמערער לא יעבור אחת העבירות המפורטות

עמוד 1

בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה ויורשע בה, מאסר על-תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין, והתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה או עבירת המתה, וכן פיצוי כספי למשפחת המנוחה בסך 10,000 ש"ח.

המערער מלין הן על הרשעתו, והן על חומרת העונש.

ג. הנסיבות הצריכות לעניין, לפי כתב האישום, הינן בתמצית אלה:

בכתב-האישום שהגישה המשיבה ביום 17.8.15 כנגד המערער נטען, שביום 12.2.15, בסמוך לשעה 18:28, נהג המערער ברכב פרטי בשדרות מוריה בחיפה, מכיוון כללי צפון לדרום. הכביש במקום הוא כביש עירוני, דו מסלולי, דו נתיבי, ובין שני המסלולים מפריד אי-תנועה בנוי שבו צמחיה נמוכה. מהירות הנסיעה המותרת בכביש היא 50 קמ"ש.

בסמוך לבית מס' 94 קיים מעבר חציה. מעבר החציה מסומן היטב על הכביש. בכיוון נסיעתו של המערער, מימין למעבר החציה, מוצב תמרור מואר המסמן את מעבר החציה.

באותה עת, החלה הולכת הרגל, הגב' רחל בר אורין ז"ל, ילידת 1947 (להלן: "**המנוחה**") לחצות את הכביש במעבר החציה, מימין לשמאל בכיוון נסיעת המערער. המערער נסע בנתיב השמאלי בכביש והתקרב למעבר החציה, כששדה הראיה לפניו, אל מעבר החציה, הוא 65 מטרים לפחות, מבלי להאט את מהירות נסיעתו.

המערער לא הבחין במנוחה, שחצתה את הכביש במעבר החציה, לא נתן לה זכות קדימה, ופגע בה עם חלקו השמאלי-קדמי של הרכב, לאחר שהמנוחה הספיקה לעבור כ-6.6 מטרים מרוחב הכביש.

כתוצאה מן הפגיעה נגרמו למנוחה חבלות שונות, לרבות, דימום מוחי ושברים באגן ובגפיים. המנוחה הובהלה לבית החולים רמב"ם בחיפה, כשהיא מונשמת, וביום 28.2.15 נקבע מותה.

רשלנותו של המערער, כך על פי כתב האישום, מתבטאת בכך, שהמערער לא היה ער למתרחש בדרך בכיוון נסיעתו, לא התאים את מהירות נסיעתו לתנאי המקום, לא האט את מהירות נסיעתו בהתקרבו למעבר החציה, לא הבחין בשום שלב, עובר לתאונה, במנוחה אשר החלה לחצות את הכביש במעבר חציה והספיקה לחצות 6.6 מטרים ממנו, לא נתן לה זכות קדימה ונהג בחוסר זהירות וברשלנות, ולא כפי שנהג מן הישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

ד. ביום 12.10.2015 התקיימה ישיבת ההקראה בפני בית-משפט קמא, והמערער כפר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. התיק נקבע לשמיעת ההוכחות.

מעיון בעדותו של המערער (עמ' 100 לפרוט') עולה, כי המערער הודה שנהג ברכב בשדרות מוריה בחיפה, וכי בשלב כלשהו של הנסיעה שמע רעש מצד שמאל של הרכב, עצר את רכבו מיד, ואז ראה את המנוחה שוכבת על הכביש בין הרכב לאי-תנועה.

ה. בפני בית משפט קמא נשמעו עדויות רבות:

ביום 25.02.2016 נשמעו עדויותיהן של גב' ולרי מאירס, ששוחחה על המדרכה עם המנוחה בטרם זו ניגשה לכיוון מעבר החציה, וגב' אפרת כהן, שנהגה במועד התאונה, בשדרות מוריה בכוונה לפנות שמאלה לרחוב מעברות, ותוך כדי כך שמעה קול חבטה וראתה אשה "עפה" באויר ונופלת על הכביש.

שתיהן עדות במקום אירוע התאונה בעת התרחשותה.

כמו כן נשמעו במועד זה עדויותיהם של גב' אורנה נוטה, עובדת במרכז לתאורת רחובות ורמזורים בעיריית חיפה, מר משה אסולין, מנהל החשמליה בתאורת רחובות בעיריית חיפה, וכן המתנדבים במשטרת ישראל מר אבי ניצן, ומר יצחק יציב, שהגיעו שניהם לזירת התאונה זמן קצר לאחר התרחשותה (דו"ח הפעולה ת/8, והודעת מר יציב ת/9).

ביום 02.04.2017 העידו מר יוסף בר-אורין, בנה של המנוחה (הוגשו הודעותיו ת/10 + ת/11), רב פקד אליאס טנוס, שבזמן התאונה היה מ"מ מהנדס תנועה במחוז חוף (וערך דו"ח סיור הנדסי ת/12), רס"ב חיים עוז, רכז בוחנים - את"ן חוף (מזכר ת/13), רב פקד לינה שוקייר, קצינת בוחנים במחוז חוף (מזכר ת/14), וכן רס"ר אלי לוי, בוחן תנועה בשלוחת חיפה (הוגש תע"צ עם בדיקות אותן ערך ת/16).

ביום 28.09.2017 העידו מר רימונד חורי, שביום התאונה היה בוחן וחוקר תאונות דרכים (שגבה מן המערער את ההודעה ת/17), ד"ר מירי גולוס, שעבדה במועד התאונה במחלקת טיפול נמרץ בבית חולים רמב"ם (שערכה את דו"ח האשפוז ת/19), וכן מר אסף דיין, פרמדיק (שערך את הדו"ח הרפואי ת/20).

ביום 26.10.2017 העידו גב' סיגלית זכריה, בתה של המנוחה, וכן רס"ב רמי כהן, רכז בוחנים בחיפה, שגבה מן המערער את ההודעה ת/24 (כולל הסקיצה).

ביום 07.11.2017 העיד רס"ב אריק טל, בוחן תנועה בשלוחת חדרה, שביום אירוע התאונה גיבה את אזור חיפה, הגיע למקום התאונה, צילם תמונות וערך את הדו"ח ת/33 (כולל הסקיצה), לרבות תרשים התאונה ת/36, דו"ח שחזור ת/37, מזכר לגבי ניסוי שדה ראיה וניסוי בלימה ת/40, דו"ח שחזור ת/41, ודו"ח בוחן ת/42.

ביום 12.12.2017 העידו בפני בית משפט קמא: ד"ר אליאס מנסא, שהיה בעת התאונה מתמחה בכירורגיה כללית בבית החולים רמב"ם, וכן ד"ר ירון בר-לביא, מנהל המחלקה לטיפול נמרץ בבית החולים רמב"ם.

ביום 25.01.2018 העידו ד"ר ספי חורי, כירורג כללי, שהיה במועד התאונה תורן אחראי בבית החולים רמב"ם.

כמו-כן העיד באותה ישיבה המערער עצמו.

ביום 22.02.2018 העידו בפני בית משפט קמא עדי ההגנה:

ד"ר דויטש קסטל צופיה (מנהלת רפואית בקופת חולים מכבי שהעידה על הליך רישום המידע הרפואי של מטופל, האבחנות והתרופות שהוא מקבל), מר רן קויפמן (שהיה אף הוא במקום אירוע התאונה בעת התרחשותה, ונהג ברכבו מכיוון כיכר קרית ספר, ובמקום אירוע התאונה התכוון לפנות שמאלה משדרות מוריה לכיוון רחוב מעברות).

כמו-כן העיד באותה ישיבה מר משה וייסמן (מומחה מטעם ההגנה שהגיש את חוות דעתו נ/13).

ביום 11.12.2018 העיד בבית משפט קמא ד"ר עופר דוד, ד"ר לאלקטרואופטיקה, בעל מומחיות באמצעי ראיית לילה, שהגיש סרטון על דיסק נ/15.

ביום 15.07.2019 העיד במסגרת הטיעונים לעונש בנה הבכור של המנוחה, מר יוסף בר-אורין.

1. בהכרעת הדין מציין בית-משפט קמא, כי לטענת המערער, הוא נסע בזירות, במהירות סבירה של בין 30 קמ"ש ל-40 קמ"ש מכיוון שבאותה עת ירד גשם. לא ניתן היה, כך לדבריו, להבחין במעבר החציה מבעוד מועד, אך הוא ראה היטב את הכביש עצמו.

עוד טען המערער, שהוא לא הבחין במנוחה חוצה את הכביש, והגם שפגע בה, התאונה לטענתו, אינה תוצאה של רשלנותו, אלא הייתה זו פגיעה בלתי נמנעת. המערער הדגיש, כי היה ממוקד בנסיעה, וכי אם המנוחה או כל אדם אחר היה חוצה את הכביש, היה הוא מבחין בו (עמ' 100 לפרוט').

2. בית-משפט קמא ציין בהכרעת הדין, שבסיכומיו הדגיש הסנגור תסריט אפשרי נוסף, שונה מזה של התביעה להתרחשות התאונה. נטען, שהואיל ומדובר בכביש בן שני נתיבים (שני מסלולים בכל כיוון), אשר אי תנועה מפריד ביניהם, הספיקה המנוחה לחצות את מחצית הדרך, דהיינו, השלימה את חציית הנתיב שבו נסע המערער. המנוחה הגיעה לאי-התנועה, ועמדה עליו, מבלי שהיא מראה כוונה כלשהי לחזור לאחור, לנתיב הנסיעה של המערער.

בעוד המנוחה עומדת על אותו אי-תנועה, כך לטענת הסנגור, בסמוך לכביש עצמו, מעדה המנוחה, או הלכה לאחור לתוך נתיב הנסיעה של המערער. הסנגור הדגיש, שהמנוחה סבלה מבעיות רפואיות רבות, לרבות בעיות יציבות, אשר היו יכולות לגרום לה למעוד לתוך נתיב הנסיעה. המערער לא יכול היה להבחין בה מבעוד מועד, והוא פגע במנוחה במראת הרכב השמאלית.

לטעמו של המערער, גרסה זו, לפיה התאונה הייתה בלתי נמנעת, נתמכת בראיות שהוצגו על-ידי המשיבה ואינה סותרת אותן, ועל כן היא גרסה סבירה, המקימה לכל הפחות ספק סביר באשמתו של המערער.

ח. בשאלת הקשר הסיבתי בין הפגיעה במנוחה בתאונה הנדונה לבין מות המנוחה כשבועיים מאוחר יותר, ציין בית משפט קמא, כי היה על המשיבה לעמוד על ביצוע נתיחה שלאחר המוות במנוחה, למרות התנגדות משפחתה, וזאת בשל פער זמנים ניכר בין מועד התאונה לבין מועד הפטירה.

יחד עם זאת קבע בית-משפט קמא, כי פטירת המנוחה היא תוצאה של תאונת הדרכים נשוא כתב האישום, וזאת לאחר שמיעת עדותו של ד"ר אליאס מנסא, אשר ערך את הודעת הפטירה של המנוחה, ולדבריו, סבלה המנוחה מבעיות רקע שונות, לרבות סוכרת וניתוח מעקפים, אך לא אלה הביאו לפטירתה, אלא הפגיעות החמורות שנגרמו לה בתאונת הדרכים.

עד נוסף היה ד"ר ספי חורי שהגיש את סיכום אשפוזו של המנוחה בבית החולים ובו פירוט החבלות השונות שנגרמו למנוחה.

עוד נשמעה עדותו של ד"ר ירון בר לביא (מנהל מחלקת טיפול נמרץ בבית חולים רמב"ם) שלדבריו, ניתן לקשור בין הפגיעה בתאונה, שבעטיה נגרם למנוחה דימום מוחי, ובמיוחד בין הפגיעה הריאתית שהביאה להתדרדרות במצבה ההמודינמי, לבין פטירת המנוחה, וזאת לנוכח הממצאים שהודגמו בבדיקת הדמיה.

בית-משפט קמא ציין, שקביעותיו של ד"ר בר לביא לא נסתרו בחקירתו הנגדית, ולפיכך נקבע מעבר לספק סביר, שפטירת המנוחה הייתה כתוצאה מן התאונה הנדונה.

ט. מכאן, עבר בית-משפט קמא לדון בטענתו של המערער, לפיה הייתה התאונה בלתי נמנעת משום שהמנוחה לא חצתה את הכביש מימין לשמאל (כיוון נסיעת המערער), אלא מעדה לתוך הכביש מן הצד השמאלי.

בית משפט קמא הסכים עם הסנגור כי זו שאלה עובדתית שעל בית-המשפט להכריע בה, ואין היא נתונה להכרעתו של הבוחן.

נקבע בהכרעת הדין, כי גם לשיטתו של המומחה מטעם המערער (מר משה ויסמן) יכול היה המערער להבחין במנוחה טרם הפגיעה בה. גם אם לא יכול היה המערער לבלום את הרכב, וגם אם התאונה הייתה בלתי נמנעת, אמור היה המערער להבחין במנוחה, אך לפי דברי המערער הוא לא הבחין בה. באמירתו זו של המערער יש כדי להחליש את סבירות התיאוריה המוצגת על ידי המערער, וכן לפגוע במהימנות עדותו.

י. בית משפט קמא סקר את עדותם של שלושת העדים, אשר היו במקום אירוע התאונה בעת התרחשותה.

הגב' ולרי מאירס מסרה בעדותה, שהמנוחה התכוונה לחצות את הכביש בשדרות מוריה מצידו הימני לצידו השמאלי, והתכוונה להגיע לצד השמאלי של שדרות מוריה, וכן העידה, שהיא הבחינה במנוחה עומדת לפני מעבר החציה, מיד לפני התרחשותה של התאונה.

בית-משפט קמא קבע, שעדותה של הגב' ולרי מאירס היא אמינה, וכי עדות זו תומכת במסקנה כי המנוחה חצתה את הכביש, מן הצד הימני לצד השמאלי (כיוון נסיעת המערער).

עוד נשמעה בפני בית משפט קמא עדותה של הגב' אפרת כהן, שנסעה בנתיב השמאלי של שדרות מוריה מכיוון כיכר קריית ספר, כשבכוונתה לפנות שמאלה לכיוון רחוב מעברות.

בית משפט קמא ראה גם בעדות זו עדות אמינה, והסיק ממנה, כי המנוחה **לא** עמדה על אי-התנועה ולא מעדה לאחור אל תוך הכביש, ולא חצתה אותו בחזרה מצידו השמאלי לימני, וכן נקבע, שעדותה של גב' אפרת כהן עולה בקנה אחד עם המסקנה, כי המנוחה חצתה את הכביש מימין לשמאל, כיוון נסיעת המערער.

בנוסף, העיד בפני בית משפט קמא במסגרת פרשת ההגנה, מר רן קויפמן, שנסע בנתיב השמאלי בשדרות מוריה מכיוון כיכר קריית ספר, והתכוון לפנות שמאלה לכיוון רחוב מעברות. בית משפט קמא קבע לגבי עדות זו, כי היא מבולבלת, ומכילה מספר גרסאות, אשר אינן מתיישבות אחת עם רעותה, ומשכך לא ניתן להשתית עליה כל ממצא.

יא. בסופו של יום קבע בית משפט קמא, כי על-פי העדויות שנשמעו בפניו, החלה המנוחה את חציית הכביש מימין לשמאל, כיוון נסיעת המערער, והתכוונה להשלים את החציה עד לצד השני של שדרות מוריה, וכי טרם התאונה **לא** הייתה המנוחה על אי התנועה.

המערער עצמו לא הבחין במנוחה טרם אירוע התאונה (או שהבחין בה והוא אינו אומר אמת בעדותו), ולא ראה אותה על אי התנועה, למרות שהיה יכול להבחין בה טרם התאונה.

משכך, כך קבע בית-משפט קמא, טענתו של המערער, לפיה המנוחה השלימה את חציית מעבר החציה שבכיוון נסיעתו, ומעדה או חזרה לתוך הכביש מצידו השמאלי, אינה נתמכת בראיות, ואינה מקימה ספק סביר באשמתו.

יב. עוד נקבע בהכרעת הדין, כי טענת המומחה מטעם המערער בחוות דעתו, לפיה העובדה שהנזק לרכב שבו נהג המערער הוא במראה השמאלית, ואין עדות לפגיעה בקדמת הרכב, יש בה כדי לבסס מסקנה כי המנוחה חצתה את הכביש משמאל לימין - אינה יכולה להתקבל.

בית-משפט קמא ציון, כי מיקום הנזק אינו משליך על כיוון החציה של המנוחה את הכביש, וזאת מכיוון שגם אם המערער פגע במנוחה עם המראה השמאלית של רכבו, הדבר יכול ללמד על כך שהמנוחה כבר השלימה את מרבית החציה של נתיב הנסיעה של המערער, וכי היא נפגעה כאשר הייתה כבר בצד השמאלי של הרכב, אך **לא** משום שהמנוחה הגיעה לשם מצידו השמאלי של הכביש.

יג. בית משפט קמא לא קיבל את טענת המערער, לפיה מצבה הרפואי הקודם של המנוחה מעיד על כך שסבלה מנפילות, או שהיא הייתה מועדת לנפילות, ועל כן יתכן, כך טען המערער, שהמנוחה מעדה לאחר אל תוך נתיב הנסיעה שלו.

כאמור, בית-משפט קמא לא קיבל את טענתו זו של המערער בציינו, כי השאלה הנוגעת לענין היא שאלה המחייבת מומחיות רפואית, ואין היא בגדר ידיעה שיפוטית, או מסקנה שניתן להסיקה מן התייעוד הרפואי, ללא עדותו של איש מקצוע.

יד. בית משפט קמא גם לא קיבל את טענת המערער, לפיה התאורה במקום לא הייתה תקינה, וכי משום כך, לא ניתן היה להבחין במעבר החציה.

בית-משפט קמא קבע, שאילו היה המערער ממוקד בדרך, ונוסע במהירות איטית, התואמת את תנאי הדרך, היה הוא מבחין בתמרורים העיליים המסמנים את מעבר החציה, ואזי, ככל שלא ראה את מעבר החציה עצמו (בין אם מחמת סינוור אורות כלי רכב המגיעים מולו, ובין אם מכל סיבה אחרת), היה עליו לנהוג בזהירות כפולה ומכופלת, ולהאט את מהירות נסיעתו, אף עד לכדי עצירה, עד אשר היה מבחין היטב במעבר החציה.

לענין טענת הסנוור שהועלתה מטעם המערער, קבע בית-משפט קמא, כי דווקא אם המערער סבל מסנוור ותנאי הדרך היו בעייתיים, היה עליו לנקוט משנה זהירות, אולם הוא לא עשה כן.

טו. בסופו של יום קבע בית-משפט קמא, כי המערער נהג ברשלנות, עת התקרב למעבר חציה, תוך שהיה על המערער לדעת כי הוא מתקרב למעבר חציה.

המערער, כך נקבע, לא נתן את דעתו בצורה מספקת לדרך, לא האט ולא נהג במהירות המתאימה לתנאי הדרך, ועל כן לא הבחין מבעוד מועד במנוחה, ופגע בה.

משכך הרשיע בית-משפט קמא את המערער בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

טז. בטיעונו לעונש, עתר ב"כ המשיבה למתחם ענישה הכולל מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה לתקופה שבין 12 חודשים ל-24 חודשים, ולפסילה בפועל לתקופה שבין 8 שנים ל-15 שנה, לצד עונשי מאסר ופסילה מותנים, וכן פיצוי כספי למשפחת המנוחה.

ב"כ המשיבה ביקש מבית משפט קמא להטיל על המערער ענישה ברף העליון של שני המתחמים.

מנגד ציין ב"כ המערער, כי המערער, יליד שנת 1963, אשר נהג מאז שנת 1981, עובד לפרנסתו כעורך דין והוא אדם נורמטיבי לחלוטין, אין לחובתו הרשעות פליליות, והוא אב לילדים קטנים.

ב"כ המערער ביקש להטיל על מרשו עבודות שירות, ופסילת רישיון נהיגה שתאפשר לו לחזור לחיים תקינים ככל

האפשר, ואף ציין, כי בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות, נמצא המערער מתאים לביצוע עבודות שירות.

יז. בית משפט קמא בחן את הפסיקה הנוהגת, לרבות פסקי הדין אליהם הפנו אותו הצדדים, ונתן דעתו לנסיבותיו האישיות של המערער, לרבות העובדה, שמדובר באדם נורמטיבי ללא הרשעות פליליות, ובעל עבר לא מכביד מבחינה תעבורתית.

בית-משפט קמא קבע, שבמקרה זה אין המדובר ברשלנות חמורה, אלא ברף רשלנות בינוני-גבוה. בית-משפט קמא סבר, שיש לגזור על המערער עונש מאסר אשר יבוצע בדרך של עבודות שירות ולא תחת סורג ובריח.

עוד קבע בית-משפט קמא, שיש למקם את ענישתו של המערער ברף התחתון של מתחם הענישה ההולם, בכל הנוגע לרכיב המאסר בפועל, ולגזור עליו עונש מאסר, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, בהתאם להמלצת הממונה על עבודות השירות.

בנוסף קבע בית משפט קמא, כי בכל הנוגע לרכיב הפסילה בפועל, יש למקם את המערער במרכזו של מתחם הענישה ולגזור עליו פסילה ממושכת בפועל, שהיא עונש משמעותי וראוי ביותר, ביחד עם שאר רכיבי הענישה שייגזרו במקרה זה.

עוד נקבע על ידי בית-משפט קמא, כי בכל הנוגע לרכיב הקנס, יש להימנע מהטלתו ובמקומו לחייב את המערער בתשלום פיצוי כספי למשפחת המנוחה.

לפיכך, הטיל בית-משפט קמא על המערער את הענישה שאותה פירטנו בפתח דברינו.

יח. המערער ממאן להשלים עם פסק דינו של בית משפט קמא וערעורו מונח בפנינו.

לטענת המערער, למרות שכל הממצאים הפורנזיים בתיק, שעליהם אין מחלוקת עובדתית, הצביעו על-כך, שהתאונה התרחשה בעת שהמנוחה הגיעה משמאל לימין, כיוון נסיעת המערער, בחר בית משפט קמא שלא להתייחס לממצאים העובדתיים, ונתן אמון בעדותה של עדת ראייה לתאונה, אשר הודתה שכלל לא ראתה את אופן התרחשות התאונה, ועדותה, כך נטען, אינה עולה בקנה אחד עם הממצאים העובדתיים.

לטענת המערער, הרשעתו מטילה את האחריות לאי-ביצוע פעולות חקירה בסיסיות לפתחו, במקום שמחדל זה יוטל על המשיבה. לעניין זה, טוען המערער, כי הבוחן המטפל באירוע התאונה היה בוחן משלוחת הבוחנים בחדרה, שהגיע לזירה רק פעמיים: ביום התאונה, ולאחר כחודש, וכלל לא ביצע פעולות חקירה בסיסיות. למעשה, כך נטען, בשל מחדל זה, נקלע בית משפט קמא למצב בו הוא נדרש לבחור בין עדויותיהם של 3 עדים, אשר למעשה העריכו כיצד התרחשה התאונה, מבלי שראו אותה.

המערער טען, כי העדה המרכזית (הגב' מאירס) לפי עדותה, כלל לא ראתה את התאונה עצמה, אלא ראתה את המנוחה לאחר התאונה על מכסה המנוע של רכב המערער.

עוד טען המערער, כי המנוחה סבלה ממגוון מחלות, שאחת מהן הייתה השמנת יתר, אולם מכסה המנוע, במקום שבו תיארה העדה הנ"ל את הפגיעה, היה נקי לחלוטין, ללא כל סימן, כפי שאף העיד הבוחן המשטרתי.

בנוסף טען המערער, כי מצבה הרפואי של המנוחה, שסבלה ממגוון מחלות ובהן מחלות קרדיולוגיות שהקשו עליה בשעת מאמץ, וכן עברה שבר בברך, שלא התאחה, כמו גם 5 נפילות פתאומיות בשנה שלפני התאונה, לא הובא לידיעתו של הבוחן המשטרתי.

ב"כ המערער ציין, כי המומחה מטעם ההגנה (מר משה וייסמן) התייחס לניסוי המוטעה (כך לטענת ההגנה) שנערך על-ידי הבוחן המשטרתי במקום התאונה, באופן שלטעמו של המערער, אינו משקף את אירוע התאונה בפועל.

ב"כ המערער גם הצביע על-כך שהמשיבה לא כללה ברשימת עדי התביעה, את העד הניטרלי, רן קויפמן, זאת רק משום שעדותו אינה תואמת את גרסת המשיבה.

ההגנה, כך נטען, זימנה את מר קויפמן לעדות הואיל ועדותו נגבתה בסמוך לאירוע התאונה, ועדותו הופיעה בחומר החקירה.

לטענת ב"כ המערער, שגה בית-משפט קמא כש"ניכס" את העד הניטרלי כעד מטעמו של המערער.

עוד נטען, שתיק החקירה נפל בין הכסאות של שתי יחידות חקירה שונות.

משכך, נוצרו מחדלי החקירה דרמטיים, ובכלל זה, אי-עריכת בדיקת שדה הראייה, אף לא עם אחד מבין העדים, העלמת מסקנות דו"ח הבוחן המקורי והחלפתן בדו"ח חדש, אי-ביצוע "בדיקת חיים" של פתולוג, ומבלי שהובאה לבית משפט קמא, ולו ראייה פורנזית אחת.

בנוסף נטען, שקיים כשל לוגי בפסק דינו של בית משפט קמא, וזאת משום שבית משפט קמא הסתמך על עדותה של עדה שלא ראתה את התאונה, אלא העריכה את נסיבות התרחשותה.

כמו-כן נטען בערעור, שאין פגיעות ברכבו של המערער אשר מתיישבות עם עדותה של הגב' ולרי מאירס. עוד נטען, שהשערתה של עדת הראייה (גב' מאירס) אינה נסמכת על עובדות, אין הסתמכות על עדותו של העד היחיד (רן קויפמן) שראה את התאונה, וכמו כן יש התעלמות מנפילותיה התכופות של המנוחה בשנה הקודמת לתאונה.

המערער מלין על-כך, שבית משפט קמא הרשיע אותו על-יסוד התבססות על הערכות והשערות בלבד, באופן המהווה סטייה משמעותית מן הדרך בה על בית-המשפט לבסס הרשעתו של אדם בפלילים.

לטענת המערער בהיעדר בדיקות פורנזיות, ובהתחשב בקיומה של מכה יחידה במראת רכבו בצד השמאלי, יש לקבל את התסריט אותו הוא הציג, ולפיו סיימה המנוחה את חציית הכביש מימין לשמאל (כיוון נסיעת המערער), ועלתה על אי-התנועה.

מסיבה כלשהי, וכפי שקרה כבר בעברה, מעדה המנוחה, כך נטען, לתוך הכביש ברגע שבו חלף רכבו של המערער. תסריט זה, כך לטענת המערער, משתלב עם המכה במראה השמאלית ברכבו של המערער, לרבות, השבר ביד ימין וההמטומה שהייתה למנוחה באגן מצד ימין.

עוד נטען, כי הייחודיות של מקום אירוע התאונה, עלולה ליצור בעייתיות לכל נהג, וזאת מכיוון שהעין האנושית, כפי שהסביר והציג המומחה מטעם ההגנה, ד"ר עופר דוד, מגיבה לאור המגיע ממול לנהג באופן שבו נעלמים פריטים הנמצאים מאחורי פנסי הרכב אשר מאירים לכיוון העין.

מדובר, כך נטען, באפקט פיזיולוגי, אשר כלל לא נבחן על-ידי הבוחן המשטרתי, אשר בניסוי שדה הראייה שערך, כלל לא הציב רכב עם פנסים לכיוון הנסיעה שממנו הגיע המערער.

בית משפט קמא התעלם מן ההלכה, כך לטענת המערער, לפיה מוטלת על המשטרה חובה חוקית ומוסרית לאסוף ראיות, בין שביכולתן להביא להרשעתו של אדם, ובין שביכולתן להביא לזיכוי.

בית-משפט קמא קבע את קביעותיו, הגם שמדובר, לטענת המערער, בהנחות אשר לא נבדקו, ואף סתרו עובדות מוכחות שנמצאו בזירת התאונה, לרבות העדר סימנים ברכבו של המערער, והגם שקיימת רק עדות אחת באשר למיקומה של המנוחה על אי-התנועה.

אליבא דמערער, ההלכה הפסוקה מורה, שהנחות במשפט הפלילי חייבות להיות מגובות, דבר שלא קרה בתיק זה. נהפוך הוא, מחדליה של המשיבה בהבאת רשומות רפואיות אודות מצבה הרפואי של המנוחה, נזקפו לחובתו של המערער.

בסיום דבריו, מדגיש ב"כ המערער, שגם לפי עדותו של הבוחן המשטרתי, תאונה זו, ככל שהתרחשה כשהמנוחה מגיעה מן הצד השמאלי, כיוון נסיעת המערער, היא בלתי נמנעת.

כמו-כן מפנה ב"כ המערער לפסיקתו של בית-המשפט העליון בנושא חבותו של נהג בתאונת דרכים המתרחשת על מעבר חצייה (בג"ץ 8150/13 **כרסנטי נ' פרקליטות המדינה** (6.8.14)), וטוען, שיש לקבוע כי המנוחה חצתה משמאל לימין בשעה שהמערער לא יכול היה להבחין בה כלל, ואף לא למנוע את התאונה ולכן יש לזכותו.

לחלופין, טען ב"כ המערער, כי בשל נסיבותיו האישיות של המערער, יש להקל עימו בגזר הדין.

יט. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 02.01.2020 חזר ב"כ המערער על כל הטענות שבערער, הפנה לפסיקה, ותיאר בפרוטרוט את מקום התרחשות התאונה, ואת תסריט התאונה, אליבא דמערער, כפי שתואר באריכות בנימוקי הערער.

עוד נטען, כי המערער לא התעסק במכשיר הטלפון הנייד שלו ולא היה דבר שהסיח את דעתו, ולמרות זאת הוא לא הבחין במנוחה, לא כמי שחוצה מימין לשמאל, וגם לא כמי שעומדת על אי-התנועה.

באשר לעדי הראייה נטען על-ידי ב"כ המערער, כי העד רן קויפמן הוא עד ניטרלי, שהמערער לא פגש בו מעולם, וכל ההיכרות ביניהם נובעת מכך שמר קויפמן היה נוכח במקום ובמועד התאונה.

לא היה מקום לכך שבית משפט קמא יסווג את רן קויפמן כעד הגנה.

שלושה שבועות לאחר מועד התאונה, כך אליבא דב"כ המערער, הגיעה עדה נוספת, ולרי מאירס, שבתחילה טענה, שראתה את התרחשות תאונת הדרכים, ואף מיקמה את התרחשות התאונה באופן שזו ארעה בטרם הגיעה המנוחה לאי-התנועה (דהיינו, בפס האחרון הקרוב לאי-התנועה), אולם במעמד עדותה בפני בית משפט קמא, התברר, שהיא כלל לא ראתה את המנוחה בעת הפגיעה.

לטענת ב"כ המערער, המצב המשפטי הוא שיש עד ראייה (מר קויפמן) שראה בעיניו את המנוחה על אי התנועה, לעומת עדה שמשערת היכן הייתה התאונה ומתארת שהיא ראתה את המנוחה, לאחר התאונה, על מכסה המנוע ונהדפת לשמאל.

עוד טען ב"כ המערער, כי הבוחן שטיפל באירוע התאונה הוא בוחן שתגבר את יחידת הבוחנים בחיפה ונתן מענה ראשוני במועד התאונה, וכן סיכם את התיק. לאחר מכן, החל "ריב" בין יחידות המשטרה, שעה שהתיק היה אמור להיות מטופל על-ידי היחידה המקומית בחיפה ולא בחדרה.

הבוחן שהתמנה לטפל בתיק זה, כך לטענת ב"כ המערער, היה בחופשה בתאילנד והגיע ארצה רק כעבור 10 ימים, ובמהלך תקופה זו כלל לא בוצעו פעולות חקירה.

כאשר חזר הבוחן ארצה, הוא לא הביא את העד מר קויפמן עם רכבו למקום התאונה בתנאי חשכה (התאונה אירעה בפברואר ביום חורפי שעה 18:28) אלא הוא העמיד את העד מר קויפמן במקום התאונה, ביום שמש, בלי רכבו, כדי להראות היכן עמד העד.

נטען, כי הבוחן, כאמור לאחר שחזר מן החופשה, הביא את העדים למקום האירוע באור יום.

עוד נטען בערער, שהנתונים מניסוי שדה הראייה המוזכרים בהכרעת הדין מקורם בטעות, הואיל והמשטרה לא ביצעה ניסוי שדה ראייה בתנאים שבהם ארעה התאונה, ולכן, כך נטען, חישוב הנתונים על ידי בית-משפט קמא

מקורו בטעות.

בנוסף טען ב"כ המערער, שהנזק היחיד ברכבו של המערער היה מראת צד שבורה, ויש לזכור שהעדה מאירס תיארה שהיא ראתה אישה כבדת משקל על מכסה המנוע.

משכך, היה מקום שפתולוג יבדוק מה מנגנון הפגיעה ותבצע נתיחה שלאחר המוות, וכן "בדיקת חיים".

זאת ועוד, לטענת ב"כ המערער, ממצאי ומסקנות הדו"ח הראשון נגרסו, ובמקומם הוצא דו"ח חדש אשר בו נכתב, כי הבוחן המשטרתי האמין לעדה מאירס, ולא לעד קויפמן, ועל סמך זה קבע את כיוון חצייתה של המנוחה, מבלי להסתמך על נתון פורנזי.

ב"כ המערער הדגיש, שהמנוחה סבלה מבעיות רפואיות רבות ובכלל זה, בעיות קרדיולוגיות, ברך שבורה, והמלצות רופאיה היו שתשתמש בקב הליכה. קיימים גם חמישה דיווחים על נפילות של המנוחה בשנה האחרונה. למרות זאת, הבוחן המשטרתי לא עשה שימוש במידע זה. לטענת ב"כ המערער לא ניתן לשלול את הטענה שהמנוחה נפלה, שעה שהייתה לה בעיית יציבות וסבלה מנפילות. לפי תסריט זה, אליבא דב"כ המערער, אף ניתן להבין מדוע המראה השמאלית ברכבו של המערער נשברה, וכן את העובדה שהייתה למנוחה המטומה בבטן בצד ימין המתאימה לגובה המראה.

ב"כ המערער חזר שוב על דבריו של ד"ר עופר דוד, לפיהם כאשר רכב נוסע (בשעת ערב) מול רכב העומד ומאיר בפנסיו לכיוונו, אין הנהג רואה דבר, שכן העין האנושית היא כמו צמצם של מצלמה, המתמקדת במוקד האור, ולכן המערער לא ראה את המנוחה.

מאחורי הרכב עם האורות הולך הרגל "נעלם", הוא "לא קיים". מוסיף ב"כ המערער, שלפי הראיות, עמדו כלי רכב בכיוון הנסיעה הנגדי לזה של המערער (הכוונה לכלי רכב שביקשו לבצע פנייה שמאלה בצומת משדרות מוריה לרחוב מעברות).

מעבר החצייה, כך ציין ב"כ המערער, היה מאחורי העד מר קויפמן, וגם אי-התנועה היה מאחוריו.

ב"כ המערער סבר, שכאשר מאחדים את כל הממצאים, לא ניתן לסתור את גרסת המערער אודות נסיבות קרות התאונה.

עוד נטען, כי לא נעשה ניסוי שדה ראיה ולא נעשו שיחזורים בתנאים התואמים לאלה שבהם התרחשה התאונה. בנוסף נטען, כי עמדת המשיבה לפיה המנוחה הספיקה לחצות 6.6 מ', אינה אפשרית, היות וגלגלי הרכב נמצאו במרחק 1.3 מטר מאי-התנועה שבצד שמאל, ו-4 מ' אחרי מעבר החצייה.

כמו-כן טען ב"כ המערער, שגם אם נקבל את גרסת המשיבה, לפיה המנוחה חצתה 6.6 מ', הרי שיש להביא

בחשבון שהמנוחה שקלה קרוב ל- 100 ק"ג, והיה אמור להישאר סימן פגיעה בחזית הרכב, אך בפועל לא נותר שם סימן פגיעה.

לעניין גזר הדין, טען ב"כ המערער, שמרשו מעולם לא היה מעורב בתאונת דרכים. יש להביא בחשבון גם את מחדלי החקירה, ולהקל באופן משמעותי ברכיבי הפסילה והמאסר (בעבודות שירות) שהוטל על המערער.

כ. מנגד טענה המשיבה שיש לדחות את הערעור, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

ב"כ המשיבה הדגיש, שנהג איננו רואה את אורות הרכב שממולו באופן שבו נראים האורות בסרטון של המומחה ד"ר עופר דוד שהוצג בפנינו, הואיל ולטענת ב"כ המשיבה, מה שנראה בסרטון הינו השתקפות הנגרמת מפעולת הצילום, ואילו הנהג עצמו, במהלך הנסיעה, רואה מולו פנסי רכב מאירים באופן רגיל.

עוד נטען, כי הכרעת הדין של בית משפט קמא מבוססת על ממצאי מהימנות של שתי עדות התביעה שהעידו בפניו.

אליבא דב"כ המשיבה, עדת התביעה המרכזית היא ולרי מאירס, שהעידה בפני בית משפט קמא, כי ראתה את המנוחה בפעם האחרונה כשזו הולכת על שפת המדרכה ובכוונתה לחצות את הכביש לעברו השני, מצד ימין לצד שמאל, כיוון נסיעת המערער, הואיל והיה עליה להגיע לתחנת האוטובוס הנמצאת בצד השמאלי.

העדה גב' ולרי מאירס מסרה בחקירתה, כך לטענת ב"כ המשיבה, שמאותו רגע ועד אשר שמעה את "הבום" חלפו מספר שניות, באופן המתאים לממצאי דו"ח הבוחן, שקבע כי המנוחה הספיקה לחצות את מעבר החצייה ושהתה עליו 5 שניות בלבד.

זאת ועוד, נטען, ע"י ב"כ המשיבה, כי העדה הגב' ולרי מאירס ראתה על הצד השמאלי של מכסה המנוע ברכבו של המערער את ראשה של המנוחה כשהוא קרוב למראה השמאלית של הרכב.

לטענת ב"כ המשיבה, אין כל תרחיש אפשרי שבו הייתה המנוחה שוכבת על הצד השמאלי של מכסה המנוע ברכבו של המערער, מלבד התרחיש שבו היא חוצה את הכביש מימין לשמאל. תרחיש זה, כך לטענת ב"כ המשיבה, אף מסביר את הנזק שנגרם למראת הצד השמאלית ברכבו של המערער.

עוד נטען, כי משפחתה של המנוחה סירבה להסכים לנתיחת גופתה מטעמי דת ומצפון, אולם בהצטברות כלל הראיות שהונחו בפני בית משפט קמא, לא היה כל צורך בבדיקה חיצונית של פתולוג.

לטענת ב"כ המשיבה, עדותה של ולרי מאירס משתלבת היטב בעדותה של עדת תביעה נוספת, אפרת כהן, אשר נהגה ברכבה בשדרות מוריה בכיוון הנגדי לנסיעת המערער. גם לגביה קבע בית משפט קמא שהיא עדה מהימנה.

אפרת כהן, כך לטענת ב"כ המשיבה, העידה בפני בית משפט קמא, שהיא ראתה את המנוחה "מתעופפת" ולאחר מכן נופלת ליד השיחים שנמצאים על אי-התנועה, אשר נמצא משמאל לרכבה של עדה זו, שגם העידה כי לא זכור לה שהיו הולכי רגל על אי התנועה.

מכאן ניתן ללמוד, שהמנוחה **לא** הספיקה להגיע לאי-התנועה ונפגעה בעודה על מעבר החצייה.

לטענת ב"כ המשיבה, עדות נוספת המשתלבת בעדויותיהן של ולרי מאירס ואפרת כהן, היא עדות בנה של המנוחה, מר יוסף בר אורין, שגם הוא העיד בבית משפט קמא, ומסר, כי למנוחה נקבע תור אצל אורתופד במרפאה שנמצאת מימין לכיוון נסיעת המערער. לדברי העד, יוסף בר אורין, התור נקבע לשעה 18:00. לפי גרסת ולרי מאירס, התאונה התרחשה בסמוך לשעה 18:30. שילוב עדויות אלה מלמד על תרחיש אחד אפשרי, והוא שהמנוחה חצתה את מעבר החצייה מימין לשמאל כיוון נסיעת המערער.

לטענת ב"כ המשיבה, מול עדויות מהימנות אלו עומדות עדויותיהם של המערער, שבמהלך עדותו הדגיש, כי הוא לא ראה דבר, וכי הפעם הראשונה בה ראה את המנוחה הייתה, כאשר יצא מרכבו, והמנוחה שכבה על הכביש. אולם המערער אמר לשוטר המתנדב, בחלוף מספר רגעים מאירוע התאונה, שהוא לא בטוח שהמנוחה הייתה על מעבר החצייה, וכן הודגש, כי כאשר נשאל המערער מה ראה בשל אורות הרכב ממול שסינוורו אותו, ענה שהוא אינו יודע.

בנוגע לעדות רן קויפמן, נטען, שנתגלו בה סתירות רבות, כפי שבית משפט קמא עצמו הצביע עליהן בהכרעת דינו, וכי אכן לא נעשה ניסוי שדה ראיה עמו, וזאת נוכח הצטברות הראיות בתיק, חולשת גרסתו, וחוסר מהימנותו של העד.

לטענת ב"כ המשיבה, גם בהינתן והמנוחה סבלה מבעיות יציבות, ומנפילות, נקבע על-ידי בית משפט קמא, כי גרסת המערער בדבר מעידה או נפילה במועד התאונה היא בגדר "המצאה".

בנוגע לנזק שנגרם לרכבו של המערער, נטען, כי המערער עצמו העיד, שהוא נסע במהירות 30-40 קמ"ש, שהיא מהירות נמוכה, שאינה יכולה להסב נזקים לרכב. יש לאמץ, כך נטען על ידי ב"כ המשיבה, את קביעת הבוחן, לפיה הספיקה המנוחה לחצות 6.6 מ' מימין לשמאל, והייתה במרחק 1.6 מ' מן הקצה של אי התנועה.

ב"כ המשיבה הדגיש, כי עבר שוב על כל התיעוד הרפואי הנוגע למצבה של המנוחה לאחר התאונה, וכי כל החבלות המשמעותיות של המנוחה נגרמו בצד **השמאלי** של גופה.

בסיכומו של עניין, טען ב"כ המשיבה, כי שילוב כל הראיות הקיימות בתיק מוביל למסקנה אחת ויחידה והיא שהמנוחה חצתה את הכביש, כפי שמתואר בכתב האישום, מימין לשמאל כיוון נסיעת המערער, וכי הכרעת הדין של בית משפט קמא המבוססת על עדותן של ולרי מאירס ואפרת כהן מחד גיסא, וחוסר מהימנות עדויותיהם של המערער ורן קויפמן, מאידך גיסא, היא הכרעת דין מוצדקת.

באשר לגזר הדין, סבר ב"כ המשיבה, כי העונש שנגזר על המערער הוא עונש קל בהתחשב בעובדה, שלמערער יש 35 עבירות תעבורה.

כא. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום שהוגש כנגד המערער, לעדויות שנשמעו בפני בית משפט קמא, לחוות הדעת והמוצגים השונים שהוגשו, לטיעוניהם של ב"כ שני הצדדים בפני בית משפט קמא, בנוגע להכרעת הדין וגזר הדין, הודעת הערעור על נימוקיה המפורטים, טיעוניהם של ב"כ שני הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו ביום 02.01.2020, והפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שיש לדחות את הערעור, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

כב. הכרעת הדין שבפנינו נסובה סביב השאלות הבאות:

האם הוכח מעבר לספק סביר, כי פטירתה של המנוחה היא תוצאה של התאונה נשוא כתב האישום?

האם טענת המערער, כי קיימת חלופה סבירה לפיה המנוחה לא חצתה את הכביש מימין לשמאל, אלא מעדה לתוך הכביש מצידו השמאלי, ולכן התאונה הייתה בלתי נמנעת, מקימה ספק סביר באשמתו של המערער?

האם ניתן לקבל את טענת המערער בדבר סינוור?

האם טענותיו של המערער באשר למחדלי חקירה שהיו בעניינו עשויות להביא לזיכויו?

כג. בפסקה 26 להכרעת הדין קבע בית משפט קמא:

"לאור מכלול העדויות הללו, ניתן לקבוע, מעבר לספק, כי המנוחה אומנם סבלה ממחלות רקע שונות, אך היא נחבלה חבלות שונות בתאונה נשוא כתב האישום, לרבות חבלת ראש (שהצריכה את הרדמתה והנשמתה) וחבלת ריאות. במהלך האישפוז מצבה הידרדר, בעיקר בשל חבלת הריאות, ובסופו של יום נגרם מותה, כפי עדותו שלא נסתרה של ד"ר בר לביא. אלמלא החבלות בתאונה, כאמור בדבריו של ד"ר מנסא, המנוחה לא היתה הולכת לעולמה (גם למרות מחלות הרקע שלה)".

בפסקאות 66-68 להכרעת הדין נקבע:

"העדויות שנשמעו בפני בית המשפט מלמדות על כך שהמנוחה החלה את חציית הכביש מימין לשמאל, והתכוונה להשלים את החציה עד לצד השני של שדרות מוריה (לפי עדותה של ולרי), וכי טרם התאונה לא היתה על אי התנועה (לפי עדותה של אפרת).

הנאשם עצמו לא הבחין במנוחה טרם אירוע התאונה (או שהבחין בה והוא אינו אומר אמת בעדותו), ולא ראה אותה על אי התנועה, למרות שהיה יכול להבחין בה טרם התאונה, על אף עדות המומחה מטעמו.

במצב דברים זה, התיזה אותה מנסה הנאשם להציג, לפיה המנוחה השלימה את חציית מעבר החציה שבכיוון נסיעתו של הנאשם, ומעדה או חזרה לתוך הכביש מצידו השמאלי, היא תיזה שאינה נתמכת בראיות שבפני ואינה מקימה ספק סביר באשמתו של הנאשם."

בפסקאות 79-80 של הכרעת הדין נקבע:

העובדה כי לפי עדותו של הנאשם, הוא לא ידע כי הוא מתקרב למעבר חציה, למרות קיומם של תמרימים עיליים המסמנים אותו, והניתנים לראיה בנקל, רק מחזקת את המסקנה כי נהג ברשלנות ובחוסר סבירות, ושלא בהתאם לתנאי הדרך. אגב, נהג רכב צריך לבחון את הדרך שבפניו מנקודת מבט מקיפה. עליו להסתכל על כל הדרך. מי שמסתכל על כל הדרך רואה לא רק את התמרור העילי שבנתיב נסיעתו, אלא גם את התמרור העילי שבכיוון הנסיעה הנגדי (כאשר אין מחלוקת כי אחת מהנורות שמעל התמרורים היתה תקינה). הדבר מומחש במפורש בתמונות שהציג המומחה מטעמו של הנאשם.

גם בתמונה העליונה שבעמ' 8 לחוות דעתו של המומחה מטעמו של הנאשם, אשר נועדה לבסס טענה של סינוור ואי תקינות התאורה שמעל אחד מהתמרורים העיליים, ניתן להבחין בנקל בשני התמרורים העיליים, המסמנים את מעבר החציה. דווקא אם הנאשם סבל מסינוור או לא ראה את מעבר החציה עצמו, דווקא אם תנאי הדרך היו בעייתיים (בשל הגשם), היה עליו לנקוט משנה זהירות, אולם הוא לא עשה כן". (ההדגשות שלנו).

כד. קביעותיו אלו של בית-משפט קמא הן מעיקרן קביעות עובדתיות וממצאים שבמהימנות.

כלל ידוע הוא, כי ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בקביעות מסוג זה, אלא במקרים יוצאי דופן.

יפים לענייננו, דבריה של כב' השופטת (בדימוס) א' פרוקצ'יה ב- ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פד, נה (2) 918:

"בעיקרם של דברים, טענות המערער נסבו על עניינים שבמהימנות וקביעות עובדתיות אשר בהן ממעט בית-משפט של ערעור להתערב. הכלל הוא כי שאלת

המהימנות מופקדת כולה בידי הערכאה הראשונה, הרואה את העדים, שומעת אותם ומתרשמת מהם באורח ישיר ובלתי אמצעי (ראה למשל ע"פ 993/93 אבוטבול נ' מדינת ישראל (להלן - פרשת אבוטבול [1]), בעמ' 492). ערכאת הערעור תיטע להתערב בממצאים שנקבעו על-ידי הערכאה הראשונה על יסוד התרשמותה ממהימנות עדים שהופיעו לפניה, רק אם הגרסה העובדתית שאומצה על-ידיה אינה מתקבלת על הדעת (ע"פ 243/993 זריאן נ' מדינת ישראל [2], בעמ' 280; ע"פ 5/2578 סנובסקי נ' לבון [3], בעמ' 270) אולם ככלל, ראוי לסמוך על "...תחושתו, על הגיונו ועל שיקול-דעתו של השופט [בערכאה הראשונה - א' פ'...] (השופט בך בפרשת אבוטבול [1], בעמ' 492). לערכאה הראשונה יתרון על פני ערכאת הערעור משהעדויות החיות נשמעו בפניה והיא בחנה את חומר הראיות על דקויותיו ועל כל פרטיו ובמיוחד כך כאשר עומדת למבחן עדות עיקרית של מתלוננת רכה בשנים המהווה, על-פי הנטען, קורבן של עבירות מין מתמשכות. בכגון דא, ההתרשמות הישירה מטבעם של העדים, מאישיותם ומאמינותם הינה ללא תחליף כאשר מעבר לכתוב בפרוטוקול נעזר שופט הערכאה הראשונה "במראות ובקולות" שעברו לנגד עיניו במהלך המשפט, כלשונו של פרופ' קרמניצר במאמרו "קריטריונים לקביעת ממצאים עובדתיים והתערבות ערכאת ערעור בממצאים המתייחסים למהימנות עדים" [9], בעמ' 411]. (ההדגשה שלנו).

גם אם יש יוצאים מן הכלל, הרי לא זה המקרה שבפנינו הואיל והתשתית הראייתית, כפי שהונחה בפני בית משפט קמא, תומכת בקביעות אשר בהכרעת הדין, והגרסה העובדתית שאימץ בית משפט קמא מתיישבת עם התשתית הראייתית.

בית משפט קמא שמע את העדויות, התרשם מהן באופן בלתי אמצעי, בחן את התשתית הראייתית, וקבע את הממצאים, כפי שפירטנו כבר לעיל.

משכך, אין כל הצדקה להתערבותנו בקביעותיו ובמצאיו של בית-משפט קמא.

כה. אנו מאמצים את קביעת בית משפט קמא, שמתבססת על עדויות הרופאים שנשמעו בפניו ואשר לא נסתרו, כי הוכח מעבר לספק סביר, שפטירתה של המנוחה היא תוצאה של התאונה נשוא כתב האישום.

כו. אנו דוחים את טענת המערער לפיה קיימת חלופה סבירה לתיאור אופן התרחשות התאונה, דהיינו, שהמנוחה לא חצתה את הכביש מימין לשמאל, אלא שהיא מעדה לתוך הכביש מן הצד השמאלי כיוון נסיעת רכבו של המערער, ולכן לטעמו של המערער, התאונה הייתה בלתי נמנעת.

כאמור כבר לעיל, קביעותיו של בית משפט קמא בסוגיה זו נטועות כולן בקביעות מהימנות העדים שנשמעו בפניו, ולא מצאנו כי יש מקום להתערב בהן.

נזכיר, כי בפסקה 31 של הכרעת הדין, קבע בית משפט קמא:

"הבוחן צריך להניח בפני בית המשפט את התשתית המקצועית. כך הוא עשה במקרה הנוכחי. הוא ערך שיחזור (שני שיחזורים ליתר דיוק), שלאורם קבע כי אם חציית הכביש נעשתה מימין לשמאל, התאונה היא תאונה נמנעת (אגב, אין בעדותו של המומחה מטעם הנאשם כדי לסתור קביעה זו), ואילו אם החציה נעשתה בכיוון ההפוך היא תאונה בלתי נמנעת...." (ההדגשה שלנו).

בית משפט קמא קיבל את עמדתו של הבוחן, ובנוסף קבע בית-משפט קמא, שהעדות גב' ולרי מאירס, וגב' אפרת כהן, הן עדות מהימנות, לעומת עדותו של העד מר רן קויפמן, שלגביה קבע בית משפט קמא בפסקה 61 של הכרעת הדין:

"עדוּתו של רן היא עדות מבולבלת, שאינני יכולה לסמוך עליה. היא מכילה מספר גרסאות, אשר אינן מתיישבות אחת עם השנייה".

כז. בנוסף, אף אם נקבל את גרסת המערער, שהמנוחה לא חצתה את הכביש מימין לשמאל, וכי המנוחה הגיעה לאי-התנועה, וממנו מעדה אל רכבו, ברי, כי אף במצב דברים זה, היה על המערער להבחין במנוחה בעודה חוצה את הכביש, מה גם, שאם אכן כבר הספיקה המנוחה להגיע לאי-התנועה אשר בין הנתבים, הרי שאמורה הייתה להספיק לחצות כ-8 מטר, ולא 6.6 מטר, כפי שנקבע על ידי הבוחן.

בית משפט קמא קבע בפסקה 34 להכרעת הדין כי:

"במצב דברים זה, גם לשיטתו של המומחה מטעמו, הוא היה יכול להבחין במנוחה. הוא היה יכול וצריך לראות אותה טרם הפגיעה בה. גם אם לא היה יכול לבלום את הרכב, וגם אם התאונה היתה בלתי נמנעת, הנאשם היה אמור להבחין במנוחה. הוא היה אמור לראות אותה מבעוד מועד. הנאשם היה אמור לראות את המנוחה, טרם הפגיעה בה, והיה יכול לתאר, גם אם בדיעבד, אם היא אכן עמדה בצד שמאל של הדרך אם לאו. הוא היה יכול לתאר אם המנוחה היתה בעיצומה של חציית הכביש מימין לשמאל, או שמא ההיפך. הוא היה יכול לתאר מעידה של המנוחה (ככל שהיתה) לתוך הכביש".

אולם המערער עמד על כך שהוא לא הבחין במנוחה.

כך, למשל, בהודעתו ת/17 מיום 15/2/15, כשנשאל המערער, מדוע לא הבחין בהולכת הרגל טרם התאונה השיב: **"אני הסתכלתי קדימה, היה חשוך, ירד גשם ולא ראיתי אותה, ולדעתי התאורה לקוייה".**

כשנאמר למערער על ידי החוקר שלפי בדיקת הבוחן, התאורה ושדה-הראייה היו מספיקים, השיב: **"חד משמעית, אי אפשר לראות אותה, לא על הכביש ולא על אי-התנועה שבאמצע...".**

גם בעדותו מיום 25.01.2018 בפני בית משפט קמא, עמ' 105 לפרוט', ש' 23-27, מסר המערער:

- ש. למעשה אתה אומר לנו שלא ראית את המנוחה בכלל?**
ת. לא. לא ראיתי.
ש. שזה אומר לא ראית אותה לא על המדרכה מצד ימין ולא על מעבר החציה ולא על אי התנועה מצד השמאל?
ת. לא ראיתי אותה. נכון".

וכן בעמ' 106 לפרוט', ש' 15-23:

- ש. תגיד לנו אם אתה אומר שלא ראית את מעבר החציה מסיבות שתיכף ניגע בהם מדוע באת לאבי ניצן לשוטור הראשון שהגיע למקום ולא אמרת לו תקשיב הסתכלתי על מעבר החציה והוא ריק?**
ת. אני לא ראיתי אותה חוצה את הכביש. ואני משוכנע גם שלא חצתה את הכביש. אני לא ראיתי אותה והמעבר חציה אני משחזר לא זוכר אז ראיתי מעבר חציה ריק. זה נשמע לי תשובה הגיונית.
ש. אתה אומר לנו היום אחרי שלוש שנים מהתאונה שאתה אין לך שום ספק שהיא לא היתה על מעבר חציה שאתה בטוח שמעבר החציה היה ריק?
ת. אני לא ראיתי".

ברי, שהיה על המערער, עת התקרב למעבר החציה, לצפות הימצאותם של הולכי רגל העוברים את הכביש במעבר החציה, או הולכי רגל העומדים על המדרכה לקראת חציה במעבר החציה, לנקוט משנה זהירות ולהתאים את הנהיגה לתנאי הדרך.

כח. אנו מפנים לדבריו של כב' המשנה לנשיא השופט מ. חשין ז"ל ב- 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 506, פסקאות 28-29:

"הסדר החברתי ושיטת המשפט מניחים כי השכל הישר ידריך נהגים בנהיגתם לצפייה אימתית צפויה סכנה לעוברי דרך, וכך, משיעמדו על קיומה של סכנה ינקטו הנהגים אמצעי זהירות מוגברים במקום שתנאי הדרך מחייבים כי כך יעשו.... מתקין התקנות צפה אפוא סכנה האורבת להולכי רגל במעברי חציה, ועל-כן מצא להטיל על נהג הרכב חובה להאט את מהירות נסיעתו, ועל-פי הנדרש אף לעצור את רכבו, כדי לאפשר להולכי רגל להשלים בבטחה חצייתו של

מעבר חצייה. אכן, הדעת נותנת כי על נוהגים ברכב המתקרבים למעבר חצייה שומה עליהם לצפות הימצאותם של הולכי רגל במעבר החצייה - או הולכי רגל העומדים לעלות על מעבר החצייה - ולנקוט אמצעי זהירות ראויים למנוע פגיעה בהם. על טיבה של חובת הצפיות המוטלת על נהג רכב המתקרב למעבר חצייה עמד השופט אור בע"פ 558/97 מלניק נ' מדינת ישראל (פרשת מלניק [7]), בפסקה 8 לפסק-הדין:

מהן הנסיבות להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חצייה? עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל.

הנה-כי-כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו אף על אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל ולצפות אותה. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל-עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו. על חובת הצפיות המוטלת על נהג במצב כגון דא עמד המשנה לנשיא ש' לוי ברע"פ 6918/02 אחיה נ' מדינת ישראל [8]:

במצב שבו אין זה ברור אם הולך הרגל עומד לחצות את מעבר החצייה אם לאו, ואין אינדיקציה לכאן או לכאן, חייב נהג הרכב לצפות אפשרות כזו ובמקרה מתאים אפילו להאיט את רכבו עד כדי עצירה לפני מעבר החצייה. ראו עוד המ' 475/69 רוכורגר נ' מדינת ישראל [9], בעמ' 252.

חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג, או-אז חובה היא המוטלת על נהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה. עמדה על כך השופט שטרסברג-כהן בבש"פ 6616/99 בר נוף נ' מדינת ישראל [10]:

ידיעת הנהג על כך שהנעשה על המדרכה ליד מעבר חציה מוסתר מפניו, כשידוע הוא שבני אדם יורדים ממדרכות אל תוך מעברי חציה לשם חציית הכביש, מצדיקה נהיגה זהירה עד כדי עצירה לפני המעבר, כשאין ביטחון כי הולכי רגל "מוסתרים" לא ירדו לתוכו.

חובה זו קיימת גם כאשר מקצת מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג: בין בשל

רכב החונה ליד מעבר החצייה, בין בשל כלי רכב אחרים הנוסעים לפניו והמונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החצייה ובין מכל טעם אחר. במקרים שכאלה חובה היא המוטלת על הנהג לצפות כי באותו "שטח מת" שנוצר במעבר החצייה עשוי להימצא הולך רגל - הולך רגל המניח כי נהגים המתקרבים למעבר החצייה יכלכלו את נסיעתם כך שלא יפגעו בו ויאפשרו לו להשלים בשלום את חציית המעבר. ראו והשוו: ע"א 84/77 הררי נ' רז [11], בעמ' 511-512; רע"פ 925/92 גור נ' מדינת ישראל [12].

כט. גם הסנגור בטיעונו בפניו בעמ' 4 לפרוט' הסכים, כי אין סבירות בתיזה לפיה המנוחה חזרה על עקבותיה לאחר שהגיעה לאי-התנועה. לדבריו: **"אני לא חושב שהיא חזרה, לא נראה לי התשריט (צ"ל התסריט) ההגיוני שבן אדם יחזור על עכבותיו (צ"ל עקבותיו) שהוא רוצה להגיע לצד השני"**.

הסנגור בטיעונו בפניו, בעמ' 4 לפרוט', תלה את יהבו בסבירות התיזה שהמנוחה נפלה לאחר לתוך נתיב נסיעתו של המערער בשל מגבלותיה הרפואיות או עייפות. לדבריו: **"אני לא חושב שמישהו יכול לפסול את הטענה שהיא התעייפה ונפלה אל תוך הכביש"**.

ואולם, העד שבית המשפט קמא לא נתן אמון בעדותו, מר רן קויפמן, מיקם במעמד השחזור, את המנוחה כשפניה אל עבר כיוון נסיעתו של המערער, דהיינו, כשכוונתה לשוב על עקבותיה, תיזה שהסנגור עצמו מאשר כי היא בלתי סבירה.

אם כטענת הסנגור, החלופה הסבירה היא שהמנוחה מעדה לאחר, מצופה היה שהעד קויפמן ימקם את המנוחה כשפניה לעבר הצד השמאלי של שדרות מוריה **ולא** לכיוון נסיעתו של המערער.

ל. בנוסף, דוחים אנו את טענות המערער בדבר הסנוור, ומאמצים את קביעותיו של בית משפט קמא גם בסוגייה זו, שכן לא מצאנו, כי נפלה שגגה בקביעותיו.

ודוק, קביעתו של בית משפט קמא בפסקה 80 להכרעת הדין לפיה:

"דווקא אם הנאשם סבל מסינוור או לא ראה את מעבר החצייה עצמו, ודווקא אם תנאי הדרך היו בעייתיים (בשל הגשם), היה עליו לנקוט משנה זהירות, אולם הוא לא עשה כן"

תואמת הן את התשתית הראייתית, הן את השכל הישר, והן את פסיקת בית המשפט העליון.

לעניין זה נפנה לדבריו של כב' השופט י. ארון ב- ע"פ 634/19 גבאי נ' מדינת ישראל (26.02.2020),

פסקה 9:

"בעניין טענת הסנוור, נקבע כי המערער היה מסוגל להבחין מראש בעיקול. על כן גם אם הסנוור קדם לכניסה לעיקול וגם אם מתחשבים בזמן ההתאוששות ממנו, היה על המערער להתאים מראש את נהיגתו לשינוי הצפוי בתוואי הדרך. הוא נדרש להתאים לשינוי האמור גם את תגובתו לסנוור (ראו ע"פ 360/07 וייסמן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (24.6.2007); ע"פ 2849/06 תורגמן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 לחוות דעתו של המשנה לנשיאה א' ריבלין (15.10.2007)), ובכל מקרה לא לסטות מהדרך בחדות רבה מדי".

עוד נציין, כי המערער לא טען על בעיית סינוור לא בהודעה שנגבתה ממנו יומיים אחרי התאונה, ולא בהודעה שנגבתה ממנו כשלושה שבועות לאחר התאונה (עינו בפרוט' הדיון מיום 25.1.18 עמ' 110, ש' 30 עד עמ' 111 ש' 8).

נדגיש, כי בעדותו זו, לא הצליח המערער לבסס בתשובותיו ספק סביר בנוגע לטענת הסינוור:

"ש. אתה שנהגת ברכב בזמן התאונה מה היה האפקט של האורות ממול עליך כנהג?

ת. לא זוכר מה האפקט ספציפי. זוכר שהיו אורות ממול". (פרוט' מיום 25.1.18 עמ' 110, ש' 31-30).

ובהמשך הפרוטוקול, עמ' 112 ש' 2-3 :

"ש. האורות ממול גרמו לך לסינוור?

ת. לא יודע".

לא. נתנו דעתנו לטענות המפורטות של ב"כ המערער, בכתב ובעל-פה, בדבר מחדלי החקירה בענייננו, אולם לא מצאנו, כי יש בהם כדי לשנות מן התוצאה, מקל וחומר שעה שלא הונחה תשתית ראייתית נאותה לביסוס טענות אלה.

נדגיש את המובן מאליו, דהיינו, שעל הרשויות המופקדות על החקירות לעשות ככל שלאל ידן, על מנת לנהל חקירה יעילה, ראויה והוגנת, תוך איסוף כלל הראיות הרלבנטיות, בין אם יש בראיות אלה כדי לפעול לחובתו של החשוד ובין אם יש בהן כדי לפעול לזכותו, ואולם בעניינו של המערער, אף אם הייתה מוכחת ההתנהלות כפי שנטענה מטעם המערער, הן בפני בית-משפט קמא והן בפנינו, סבורים אנו כי

התשתית הראייתית כפי שהונחה בפני בית משפט קמא, די בה כדי להביא להרשעתו של המערער.

אנו מפנים לדבריו של כב' השופט נ. הנדל ב- ע"פ 5735/18 ד. גודובסקי נ' מדינת ישראל (09.12.2019), פסקה 10:

"כדרכו, המשפט הפלילי מלא איזונים והבחנות. ראוי להבחין בין המחדל של המדינה לבין השפעתו של מחדל זה על קיומו של ההליך הפלילי בעניינו של המערער. פגם לחוד ותוצאתו לחוד. חברי השופט אלרון סבור כי לאור הפגיעה בהליך ההוגן שנגרמה כתוצאה מאי העברת חומרי החקירה, יש להחזיר את הדיון בערעור לבית המשפט קמא. זאת, על מנת שהצדדים יציגו שם את טיעוניהם ביחס לשאלה כיצד השפיעה אי מסירת החומר על החלטתו של המערער להודות במיוחס לו ולחתום על הסדר הטיעון, והאם יש בכך בכדי לאפשר לו לחזור בו מהודייתו בהתאם לסעיף 153(א) לחסד"פ. בנקודה זו אני חולק על חברי. יאמר שוב, אין מחלוקת בדבר קיומו של מחדל מצידה של המדינה. עם זאת, אני סבור כי הונחה בפנינו תשתית מספקת לקבוע כי מחדל זה אינו מצדיק מתן רשות למערער לחזור בו מהודייתו".

ובהמשך, בפסקה 14, שם:

".... כשם שאין להתעלם ממחדלי התביעה כך אין להתייחס אליהן כשיקול סופי מטבעם, במובן שקיומם יהווה כוח ווטו על הרשעה במשפט הפלילי. הגישה הראויה היא גישת הביניים. לפיה יש לבדוק את המקרה עניינית וקונקרטית. לאמור, האם הפגם השפיע על זכותו של הנאשם הספציפי בגדר המקרה בו דנים. אין צורך בוודאות או אפילו קרוב לכך. הבדיקה בוחנת איך ובאיזו מידה הנאשם נפגע כתוצאה מהפגם בהתנהלות התביעה. זוהי הגישה אשר השיטה הישראלית, על איזוניה, דוגלת בה היום באורח כללי. טענת הסנגור בפועל היא כי די בהתנהלות של התביעה אף מבלי להצביע על קשר סיבתי לפגיעה בזכויות הנאשם בפועל כדי להביא לזיכוי. אם זוהי העמדה, השקפתי היא כי ניתן לסיים את הערעור על הכרעת הדין עתה ללא צורך להחזיר את העניין להמשך דיון בפני בית המשפט המחוזי". (ההדגשה שלנו).

וכן בפסקה 15, שם:

"נחدد את הנקודה. יש להצר על התנהלותה של המשיבה בעניין זה. מדובר במחדל חמור מצידן של רשויות התביעה. עם זאת, אין הדבר משמעו כי יש לאפשר למערער להתל בהליך הפלילי. פגמי המשיבה לא יכולים להפוך לכלי בידי המערער אשר באמצעותו הוא מבקש להפוך את ההליך הפלילי בעניינו לזירה המתנהלת לפי רצונותיו ובקשותיו. כפי שכתבתי במקום אחר "הנאשם אינו

בגדר 'סוחר בשוק' המשפט הפלילי. הוא אינו רשאי לשמור את כל הקלפים
באמתחתו ואינו בן חורין לעבור מהודאה לכפירה בכל עת אשר יחפוץ" (ע"פ
3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 4 (פורסם בתאריך
24.11.2011)). כפי שאין הוא רשאי לשמור את הקלפים, כך אין הוא רשאי
לטרוף את הקלפים מכוח פגם תביעתי בלבד...."

לב. נוכח כל האמור לעיל, מסקנתנו היא שיש לדחות את ערעורו של המערער על הכרעת הדין, ולהותיר
את הרשעתו על כנה.

לג. גם באשר לגזר הדין, לא נותר בידינו אלא להורות על דחייתו, וזאת בשים לב לכך שהמערער פגע
במנוחה בעודה חוצה במעבר חצייה שהוא מקום מבטחו של הולך הרגל, וכן בשים לב לקביעתו של
בית-משפט קמא (פיסקה 24 של גזר הדין) לפיה דרגת רשלנותו של המערער היא ברף הבינוני-גבוה
ובשים לב לפסיקה הנוהגת.

סבורים אנו, שבית משפט קמא הביא בחשבון את כלל השיקולים הרלבנטיים לקולא ולחומרא, וגזר הדין מאוזן
היטב ואין בו כדי להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

לד. התוצאה מכל האמור לעיל היא שאנו מחליטים לדחות הן את הערעור על הכרעת הדין והן את הערעור
על גזר הדין.

על המערער להתייצב ביום ראשון **19.4.2020** שעה 08:00 בבוקר ביחידת עבודות שירות, מפקדת מחוז צפון,
במתחם תחנת משטרת טבריה, לקליטה והצבה בעבודות השירות.

למזכירות: יש להמציא את העתק פסק הדין לממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, ט' אדר תש"ף, 5 במרץ 2020, במעמד הנוכחים.

ש' שטמר, שופטת
עמיתה

ע' אטיאס, שופטת

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]